

смирентъ, работливъ и обичанъ отъ всички човѣкъ, остава безъ срѣдства . . . Животътъ му става труденъ, но той не се отчаялъ.

Алеко станалъ *адвокатъ* и въ свободното си врѣме, той намира утѣха и наслада въ писателството. Въ скоро врѣме отъ него излизатъ редица разкази и името му става извѣстно въ България.

Въ едни отъ тѣзи разкази, млади читатели, той осмива насъ, българитѣ; тѣ носятъ името „Бай Ганю Балкански“.

Нима не сте чували и вий да казватъ: „Я го гледай, какъвъ е Бай Ганю“! . . .

Алеко написва и много хубави пѣтни бѣлѣжки изъ нашето Отечество. Той обичалъ да пѣтува и да се наслаждава отъ хубоститѣ що се криятъ въ нашата земя. Всѣкой свободенъ день той напушалъ прашниятъ градъ и се възкачвалъ по върховетѣ на Витоша, Рила, Родопитѣ и Балкана . . . Той пръвъ е основалъ дружество за *излѣти*, което сега носи неговото име.

Ето какво пише за нашитѣ хубости: „Господа, гледайте бе, гледайте хубости, гледайте чудеса . . . Гдѣ сѣ гордитѣ *гиганти*? — подъ краката ни. Гдѣ е земния рай? — прѣдъ очитѣ ни! . . . Хубости, наврѣдъ хубости! Има бѣда-ще нашата хубава България!“

* * *

И тъкмо що бѣ почналъ, млади читатели, този синъ на България, да ни дарява съ хубави съчинения, тъкмо що бѣ влѣзълъ въ пролѣтътъ